HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דן אפילו ביחיד. דכתיב (ויקרא יט) בצדק תשפוט וקסבר אין כאן עירוב פרשיות: **דגמירנא.** שמועות[ה] (ו) דיין מרבותי: **וסבירנא.** יודע אני להוסיף ולישב טעמים מדעתי: **ונקיטנא רשותא. דיינא דיני ממונות ביחידי: דייה לאו דינא. והדר דינא לגמרי: דן דינא. ביחידי: אי קבלוך עלייהו.** לגמרי לילך אחריך אם לדין אם לטעות ולא יתבעוך לא תשלם: **ואי לא זיל שלים.** ואי לא קבלו טעותך עליהם דאמרו לך דיינת לן דין תורה זיל שלים ומיהו מיהדר דינא לא. אלמא גמיר וסביר וכי לא נקיט רשותא דייה דינא ולא מהדר: **ליפקול רשותא.** דכיון דברשות נחת לא משלם: **מהכא להכא.** מריש גלותא (ז) לבבל למידן דינא בבבל: **ומהתם להתם.** מנשיא דארץ ישראל לדון בארץ ישראל: **שבט.** לשון שררה ויש להן רשות להפקיר להפקר ב"ד הפקר דכתיב (עזרא י) וכל אשר לא יבא וגו' ביצמות בהאשה רבה (דף פט:): **מחוקק.** שררה מועטת: **שרודים אם העם.** שיש להם כח ורשות מאת מלכי פרס: **בני בניו של הלל.** הלל נשיא היה כדאמר בפסחים באלו דברים (דף סו.) הושיבוהו בראש ומינוהו נשיא עליהם: **דן דינא. בבבל וטעה: אחא.** לא"י לקמיה דרבי חייא: **ש"מ מהתם להכא לא מהני.** דהא רבה בר חנה רשותא הוה נקיט מרבי דנשיא דא"י היה כדאמרן לקמן בשמעתין בן אחי יורד לבבל וכו': **לא מייייכו נקיטנא רשותא.** ואיני כפוף לכם: **על הגבולין.** הנמשכות אחר ארץ ישראל: **מאי רשותא.** דרבה בר חנה: **יורה.** איסור והיתר אמר להם רבי יורה. ולקמן [ע"ב] פריך אי גמיר למה ליה רשותא בהוראה: **ידין.** ברשות ויפטר מלשלם: **יפיר בבכורות.** ירלאה במומין ואם קבוע הוא יתירנו לשוחטו בזיומיה דרבי אין לבכור תקנה עד שיפול בו מום דאמר חורבן היה: **אל יפיר.** לקמן [שם] מפרש טעמא: **איבו.** אבוה דרב הוה כדאמרינן באור לארבעה עשר (פסחים דף ד.) א"ל אייבו קייס כו': **ואתה.** אבוה דרבה: **מכפרי.** מקוס: על

ואם היה מומחה לרבים בו'. פירש הקונטרס דכתיב בצדק תשפוט וקסבר אין עירוב פרשיות כתיב כאן וקשה דא"כ תקשה ליה הך ברייתא לר' אבהו דאמר שנים שדנו אין דייניהם דין לד"ה וע"ק דמשמע לפי' הקונטרס דלמאן דאית ליה עירוב פרשיות אין יכול לדון יחידי והא רב יוסף ס"ל בפ' המגרש (גיטין דף פח:) דבהודאות והלוואות עבדינן שליחותייהו אלמא אית ליה עירוב פרשיות ואפ"ה משמע דמעובדא דמר זוטרא דאית ליה לרב יוסף דיחיד מומחה דן ואפי' יחידי ועוד מדקאמר בסמוך אבל לא נקיט רשותא דייניה לאו דינא משמע דסבר כר' אבהו ואפי' הכי יחיד מומחה דן דלשמואל אפילו יחיד שאינו מומחה דינו דין דלאו דוקא נקט שמואל שנים כמו שאפרש לקמן בע"ה ודוחק לפרש דייניה לאו דינא לכתחלה לכך נ"ל דאפי' למאן דבעי ג' מומחין מדאוריי"תא תקנתא דרבנן היא דיחיד מומחה לרבים דן אפי' יחידי והשתא הא דקאמר דייניה לאו דינא לאו אבגון דרב נחמן קאי דאיהו סבר לה כשמואל לקמן דשנים שדנו דייניהן דין אלא אבגון אנא דר' חייא קאי דלית ליה דשמואל ולהאי פי' הא דפריך לקמן (דף ו.) לר' אבהו מדן את הדין ה"מ לשנויי דמיירי ביחיד מומחה לרבים ומיהו קשה דבפרק ראוהו בית דין (ר"ה דף סה:) משמע דמדאוריי"תא קאמר דמומחה לרבים דן ביחידי דתנן התם שאין היחיד נאמן ע"פ עצמו ומפרש בגמרא דאיצטריך למיתני דלא תימא דנאמן מידי דהוה איחיד מומחה דהכא ופריך ואימא ה"נ ומשני אין לך מומחה יותר ממשה וא"ל דהתם פריך ומשני למ"ד לעיל דבר תורה אחד נמי כשר: **מומחה לרבים בו'.** אע"ג דהאי מומחה לרבים היינו גמירנא וסבירנא כדמסיק מ"מ הא דקאמר לקמן בזה בורר (דף כג.) לעולם פוסל והולך עד שיקבל עליו בפני ב"ד שמומחה לרבים לאו דיבעי גמיר וסביר כר' חייא ורב נחמן דהתם ב"ד קאמר וכיון שהם ג' אפי' סתם בני אדם מומחין לרבים אבל יחיד לא תשיב מומחה לרבים עד דגמיר וסביר: **דן אפי' יחידי.** ויכול לכוף את האדם בעל כרחו דאי בדקבליה עילויה אפי' שאינו מומחה נמי ומכאן דסתם ג' יכולין לדון את האדם בעל כרחו כשאינו רואה לבא לב"ד דהא ג' במקום יחיד מומחה קיימי ואפי' שנים נמי דנין את האדם בעל כרחו אלא דאיקרו בית דין חלוף דאי בדקבלו עלייהו מיירי שמואל אמאי הוי ב"ד חלוף והא דתנן (לקמן דף כג.) זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד משמע דמדעתו אין בעל כרחו לא הני מילי כשאומר לא אדון לפני זה אלא לפני זה אבל אם אמר שלא יבא כלל לב"ד או אם (ג) הוה לווה ואינו רוצה לדון כלל בעירו כופין אותו ודנין אותו בעל כרחו:

כגון אנא דן דיני ממונות ביחידי. והא דתנן במסכת אבות (פ"ד מ"ח) אל תהי דן יחידי שאין דן יחידי אלא אחד הקב"ה עצה טובה קמ"ל שלא יטעה והא דאמר כגון אנא כו' היינו כלומר יכול לדון ולא שהיה דן אי נמי רגיל היה בדיינין ואין לחוש שמא יטעה: **ואי לא זיל שלים.** פירש בקונטרס ואי לא כגון דאמרי ליה דיינת לן דין תורה וקשה דאם כן מאי דייק מהכא דהא אפילו לא גמיר וסביר נמי מה שעשה עשוי וישלם מציתו כדמוכח לקמן (דף ו.) דפריך לרבי אבהו מדן את הדין ומוקי לה בדקבלה עלויה ובשאינו מומחה מיירי דהא קתני סיפא ואם היה מומחה (ד) לרבים פטור לכך נראה ואי לא דלא קבלוך עלייהו כלל: **דהכא** שבט והתם מחוקק. משמע דשבט עדיף והא דאמר בפרק מקום שנהגו (פסחים דף נא. ושם) אבל (ו) מבבל לא"י כיון דאתן כייפינן להו עבדינן כוותייהו (ז) ואומר רבינו תם דה"מ במילתא דאיסור והיתר דבני א"י חכימי טפי (ח) דאורייתא דא"י מחכים כדאמר הכא דאיקרו מחוקק שמלמדין תורה ברבים אבל לענין הפקעת ממון ליפטר דהפקר בית דין הפקר עדיפי בני בבל דאיקרו שבט שרודין את העם במקל והיינו טעמא משום דראש גולה מזכיר ונשיא שבא"י מנקבות כדאמר בירושלמי (ט): **רבה** בר חנה. גרסינן דאי רבה בר בר חנה א"כ היה בן בנו של חנה והכא משמע דבן אחיו של ר' חייא היה וחנה אחיו של ר' חייא היה כדלקמן אבל רבה ב"ב חנה דבכולי תש"ס היה בימי ר' יוחנן ובן בנו של חנה להכי קאמר בר בר וי"מ דשם אביו בר חנה ולא יתכן כדאמר בהמוכר את הספינה (ב"ב דף עד.) כל בר חנה סיכסף: **נקיטנא** רשות מאבא מרי ואבא מרי מרב. פי' ואבא מרי נטל רשות מרב דמי שיש לו רשות יכול ליתן רשות בענין שמציאו (לקמן דף יג.) לענין דיני קנסות דמי שהוא סמוך יכול לסמוך ויהיב ליה רשותא למידן דיני קנסות כדאמרינן (שם) ברש זכור אותו האיש לטוב שאלמלא הוא בטלו דיני קנסות ואע"פ שהולך רבי חייא ליטול רשות מרבי בשביל רבה בר חנה ורב שמא בעירו של רבי היה ובעירו לא היה רשאי אלא רבי אבל אין סברא לומר דרבה בר הונא היה בימי רבי:

מי

מסורת הש"ס

ה) ר"ה סה:, ב) רש"ל מ"ז, ג) הוריות יח:, ד) פסחים ד. מו"ק כ., ה) בס"מ עוסף: "של", ו) [ל"ל מא"ל לבבל], ז) ל"ל אומר ר"ת, ח) [ב"ב קנח:], ט) [וע"ע תוספו' חולין יח: ד"ה ריון],

תורה אור השלם

1. לֹא יָסוּר שֵׁבֶט מִיְּהוּדָה וּמְחֹקֵק מִבֵּין רַגְלָיו עַד כִּי יָבֹא שִׁילֹה וְלוֹ יִקְּהַת עַמִּים: בראשית מט י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דגמירנא שמועות ודיינין: (ב) ד"ה מהכא וכו'. דבבל למידן: (ג) תוס' ד"ה דן וכו' לו אם היה הלוה אינו רוצה לדון: (ד) ד"ה ואי לא וכו' ואם היה מומחה לבית דין פטור לכך נראה:

מוסף רש"י

שרודין את ישראל בשבט. שממונים על פי המלכות (בראשית מט י). רב בר אחוה דהוה בר אחתיה. לייבו אביו של רב, אחיו של ר' חייא היה מן האב, כדאמרינן לייבו ואבא ושילא ומרתא ור' חייא טולהו בני דר' אחא מבפרי הוו, ואימא שהיתה אמו של רב, אחותו של ר' חייא היתה מן האם (פסחים ד.) דר' אחא מכפרי נשא לאה והוליד ממנה לייבו, אתה ונשא רחל ולה בת מאיש אחר וממנה נולד ר' חייא ונשא לייבו הבת ונולד להן רב, ונמצא רב בר לייבו בר אחוה דר' חייא מאבוה ובר אחתיה מאמיה (מו"ק כ.).

עין משפט נר מצוה

כט א מיי' פ"ה מהל' סנהדרין הלכה ח סמג עשין כז טוש"ע ח"מ סימן ג סעיף ב ועיין בהג"ה:
ל ב מיי' שם פ"ו הלכה ב סמג שם טוש"ע ח"מ סי' כה סעיף ב:
לא ג מיי' שם ופ"ה שם סמג שם טוש"ע ח"מ סימן ג סעיף ב:
לב ד מיי' שם פ"ו הל' ב סמג שם טוש"ע ח"מ סימן כה סעיף ב:
לג ה מיי' שם פ"ד הלכה יד:
לד ו מיי' שם הל' יג:
לה ז ח מיי' שם הלכה יד:
לו ט מיי' שם הלכה ח ופ"ג מהל' בכורות הלכה ח:

רבינו חננאל

בג' ואם היה מומחה לרבים דן אפילו יחידי וקי"ל דמומחה לא הוי אלא כרב נחמן אמר רב נחמן כגון אנא דאינגא דיני ממונות ביחידי. וכן א"ר חייא ומיבעיא לן כגון אנא דגמירנא וסברנא ונקיטנא רשותא א"ד כגון אנא דגמירנא וסברנא אף על גב דלא נקיטנא רשותא דייניה דינא אי לא לא הוי דינא אלא חכם גדול חשוב בדורו כרב נחמן וכיוצא בו. פי' מומחה מנוסה בדינים עד דנקיט רשותא ופשטנא מר זוטרא דן דינא וטעה אתא לקמיה דרב יוסף וא"ל אי קבלוך עלייהו לא תשלם ואי לא זיל שלם ש"מ דיינה דינא אע"ג דלא נקיט רשותא וכן סוגיא דשמעתא. ומסקנא כדתניא לא יסור שבט מיהודה אלו ראשי גליות שבבבל שרודין את ישראל בשבט ומחוקק מבין רגליו אילו בני בניו של הלל שמלמדין תורה ברבים מארץ ישראל לבבל אסיק' דלא מהני ומאי רשותא דכי הא דכתב ליה רבי לרבה בר בר חנה כשירד לבבל יורה ידין יתיר בכורות וכתב ליה ר' (לרבינו) לרב ידין יורה אבל בכורות לא הרשהו להתיר משום דהוה רב בקי במומין טפי והוה שרי מומא דלא הוו ידעי אינשי ואמרי כי האי גוונא שרא רב והוו אתו למישרא מום עובר.